

„La toate păcatele ne-a smerit și ne-a supus pe noi diavolul, ca să ne cunoaștem robia noastră. Deci, câți se cunosc pe sine și starea lor, aceia biruiesc pe satana cel ce i-a zdruncinat”.

Avva Zosima

ISBN 973-87053-5-5

CUM ÎNȘEALĂ DIAVOLUL PE OM

Era un călugăr pustnic, mare sihastru în pustie în părțile Alexandriei, cu numele Ilarion. Avea aproape o sută de ani. El s-a rugat lui Dumnezeu câțiva ani de zile: „Doamne, arată-mi mie cum înșeală diavolul pe oameni, ca eu, când vin oamenii aici să le spun: «Oameni buni, păziți-vă, uite așa, așa». Care-i meșteșugul lor și metoda de a-i întoarce pe oameni de la calea cea bună și de a-i face robi păcatului și a-i duce în iad? Cum câștigă ei mai multe suflete pentru iad, decât îngerii păzitori pentru împărăția cerului?”. S-a rugat părintele un an, doi, trei și nu i-a răspuns Dumnezeu.

Într-o noapte, stând el la rugăciune, în puterea nopții fiind, afară era lună ca ziua, s-a deschis ușa singură și a intrat îngerul Domnului. Un tânăr, frumos foarte. Cu o cunună de aur pe cap și avea o tichie de aur la frunte. Cu toiag de aur în mână și cu veșmintele ca fulgerul pe el.

Și a întrebat: „Părinte, ce te rogi mata?”
„Să-ți spun drept, eu mă rog la Mântuitorul

să-mi arate cum îi înșală dracul pe oameni și-i duce la iad”.

„Uite, părinte, ia Sfânta Cruce în mână, ia toiagul tău, fă semnul Sfintei Cruci, ieși din chilie și mergi până în poiana din apropiere și, când vei ajunge în poiană, stai lângă un copac, acolo. Dar să nu te temi de ce vei vedea! Eu sunt cu-mata și ce-i vedea noaptea asta în poiană și ce vei auzi, ai să scrii, ca să rămână la neamurile din urmă, ca să știe cum înșală diavolul pe oameni. Să nu te temi, că ai să vezi lucruri înfricoșate”. Și îngerul a dispărut.

El, când a auzit că l-a învățat să se înarmeze cu semnul Sfintei Cruci, a cunoscut că este de la Dumnezeu chemarea și s-a dus, zicând în minte rugăciuni, și a ajuns în poiană. Era liniște mare; nu bătea vântul în noaptea aceea. Numai luna și stelele se vedeau. S-a dus bătrânul lângă un copac și stătea luând aminte.

Deodată vede că în mijlocul poienii apare un jilț, un tron împărătesc. Parcă era de fulgere, ca para focului. Întâi scaunul a apărut și s-a minunat. După aceea vede că vine satana și se așază pe scaun.

Avea umerii ca nicovala. Pielea lui era ca cerneala, cu peri ca de urs, cu gheare puternice. Cu patru perechi de coarne, un

codârlău de vreo 70 de metri. Ochii ca luceferii, din gura lui ieșea o pară de foc de un metru. Avea o coroană făcută numai din șerpi, și ținea în mână un toiag în chip de balaur.

Când l-a văzut, bătrânul s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. Satana s-a așezat pe scaunul acela și a bătut de trei ori din palme. Când a bătut, s-a umplut văzduhul de cete drăcești. Au apărut milioane de detașamente, regimente, batalioane de draci. Erau pe deasupra pădurii până la cer, poiana plină. Lângă dânsul erau niște generali mari, cu câte trei perechi de coarne, cu o spinare lată de doi-trei metri, cum n-a mai văzut nimeni.

Când a văzut călugărul atâta amar de iad acolo și atâția diavoli, și-a adus aminte de cuvântul îngerului care i-a zis „să nu te temi”, s-a înarmat cu semnul Sfintei Cruci și stătea atent.

Atunci, după ce s-au adunat cât nisipul mării, în toate părțile nu se vedeau decât cete de diavoli, s-a sculat satana în picioare și a zis:

– Atențiune, draci, v-am adunat aici în miez de noapte, că vreau să fac un examen cu voi. Trebuie să dați un

examen greu. Știți voi de ce v-am chemat?

Și a zis unul:

– Stăpâne, nu știm!

– Iată de ce v-am chemat aici. Să iasă la raport fiecare din voi: care știe cel mai bun meșteșug de a înșela oamenii și a-i aduce la împărăția mea? Și să-mi arate cum înșeală el lumea și cum îl prostește pe om și-l înșeală de-l aduce la munca cea veșnică și la împărăția noastră. Care-i metoda, care-i meșteșugul vostru, că voi în toată lumea această treabă aveți, să înșelați sufletele oamenilor? Să vă văd cât de iscusiti sunteți voi în a înșela sufletele oamenilor!

Cel ce mă lovește în gândire, dacă are să-mi spună un sfat cum înșeală lumea așa cum gândesc eu, iată îi voi da să conducă trei minute iadul, îl voi pune împărat trei minute în locul meu, și-l voi face mare general peste ceilalți.

Totți tremurau, erau urâți groaznic. Stăteau și tremurau înaintea lui și prin văzduh și pe jos. Atunci a ieșit unul slăbut, cu o barbă sură, două cornițe ca la căpriorul cel din pădure. Ochii holbați, nas cârligat ca un șarpe.

- Să trăiești, întunecimea ta
- Cum te cheamă, băiete?
- Aghiută mă cheamă.